Nr. 52. 1929.

GAZETA URZĘDOWA

POWIATU KATOWICKIEGO

Wychodzi tygodniowo. — Cena prenumeraty kwartalnie 3 złote. — Cena pojedynczego numeru 30 groszy.
Cena ogłoszeń: jednołamowy wiersz m/m 20 gr. — Przyjmowanie ogłoszeń w Redakcji, gmach Wydz. pow. pokój 34.
Redaktor: Jan Kędzior st. dyrektor Wydz. Pow., tel. 148, 149.

KATOWICE, sobota, dnia 28 grudnia 1929 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Obwieszczenia urzędowe.

STAROSTWO KATOWICE d. 20. XII. 1929 r.
L. dz. G.—213|81.

OBWIESZCZENIE

Dyrekcja Policji w Katowicach pismem z dnia 12 grudnia 1929 r. L. dz. Pr. II. 7441 zawiadamia, że w zagrodzie Franciszka Kowalskiego w Rudzie przy ulicy Sobieskiego 33 stwierdzono pomór świń.

Starostwo w Pszczynie pismem z dnia 7 grudnia 1929 r. L. dz. G—2602 zawiadamia, że w gminach Ornontowice i Zawiść stwierdzono w kilku wypadkach wściekliznę psów.

Starosta
w z.
(—) Dr. Gawlas.

Wyłudzanie wsparć.

1) Kowalski Tadeusz, syn Tomasza i Anny, ur. w r. 1898 w Jaśle i tam przynależny,

2) Chrobok Jan, z zawodu szczotkarz, urodz. 10. IV. 1880 r. w Lipniku, pow. Biała, przynależny do Białej, woj. Krakowskie,

3) Motyl Edward, syn Andrzeja i Wiktorji, ur. w r. 1899 w gminie Rudno, pow. Chrzanów i tam zamieszkały,

4) Słowakiewicz Jan, syn Józefa i Anny ur. w roku 1912 w Borysławiu, przynależny do gminy Biecz, pow. Gorlickiego,

5) Zugaj Aniela, córka Franciszka i Teresy, ur. w r. 1908 w Wiedniu, przynależna do gminy Baczkowa, pow. Bocheńskiego,

6) Gadka Stanisław, syn Szczepana, urodz. w r. 1901 przynależny do gminy Jodłówka, pow. Jasło,

7) Mrówka Joanna, ur. w r. 1890 w Kiszyniowie (Rumunja) była mieszkanka Tarnowa,

8) Maciejowski Konstanty, syn Władysława i Marji, ur. w 1902 r. w Nachiczewani, przynależny do gminy Tczyca, pow. Miechów, zamieszkały w Sarnach, gdzie nabył prawo do opieki trwałej,

9) Skulimiec Trofim, syn Juljana i Tatjany, przynależny do wsi Obłapy, gm. Niesuchoiże, pow. Kowel, pobierający zasiłki na koszt gminy, m. Kowel,

10) Superson Jan, s. Marjana i Marji, roczn. 1897 pobierający zasiłki na koszt gm. Turzysk, powiat Kowel,

czują wstręt do pracy, włóczą się po kraju i wyłudzają od zwierzchności gmin ich chwilowego pobytu pod rozmaitemi pozorami zapomogi na rachunek gminy swej przynależności.

Powyższe podaje się do wiadomości z tem, że ewentualne udzielone zapomogi wyżej wymienionym, przez gminy przynależności oraz przez gminy zobowiązane do trwałej opieki zwracane nie będą.

Katowice, dnia 10 grudnia 1929 r.

Starosta
w. z.
(—) Richter.

Komunikaty.

Wykładnia ustawy o opłatach stemplowych ustalona przez Ministerstwo Skarbu:

Skróty: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dn. 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570).
r. w. s.—rozporządzenie wykonawcze z d. 20 listopada 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 123, poz. 715).

244. (Art. 10, 11, 88). Jeżeli w kontrakcie dzierżawy, zawartym na czas dłuższy, niż lat 5 (np. na lat 12), podano wprawdzie roczną kwotę tenuty dzierżawnej (np. 10.000 zł., ale zarazem wydzierżawiający oświadczył, że otrzymał tenutę dzierżawną za cały czas trwania dzierżawy (w przekładzie powyższym 120.000 zł.), to opłata w wysokości 1%, przewidziana w art. 88 u. o. s. (w powyższym przykładzie 1.200 zł. ma być uiszczona *w całości* przed podpisaniem kontraktu (art. 28, ustęp drugi i art. 30, ustęp trzeci u. o. s.), względnie w ciągu trzech tygodni po sporządzeniu kontraktu (art. 20 oraz art. 29 ustęp przedostatni u. o. s.). Art. 11 u. o. s. nie ma zastosowania, gdyż powołany w nim punkt „b" art. 10 u. o. s. tyczy się świadczeń *perjodycznych;* w niniejszym przypadku zaś dzierżawca zobowiązał się do świadczenia *jednorazowego,* które nie stało się perjodycznem na skutek tego, że strony podały w kontrakcie, ile wynosi iloraz, wynikający z podziału kwoty, otrzymanej przed sporządzeniem kontraktu, przez ilość lat, przez którą ma trwać stosunek dzierżawny. (L. d. V. 5912/6/29).

245. (Art. 52, 90, 114 i 6). Właściciel nieruchomości, chcąc ją sprzedać — bądź w całości, bądź drogą parcelacji — nieraz celem urzeczywistnienia tego zamiaru zawiera umowę, na mocy której kontrahent drugi zobowiązuje się wykonać w imieniu właściciela nieruchomości bądź wszystkie bądź niektóre z tych czynności, które są niezbędne, celem przeniesienia własności na nabywców, w szczególności: wyszukanie osób, mających chęć kupna, przeprowadzenie z niemi pertraktacyj o wysokość ceny i sposób jej uiszczenia, dokonanie pomiarów, zawarcie umów z nabywcami, (w którym to celu właściciel nieruchomości wydaje drugiemu kontrahentowi odpowiednie pełnomocnictwo), wyjednanie odpowiednich zezwoleń władz ziemskich i t. d.

Dotychczas ujawniły się 4 typy umów, na mocy których właściciel nieruchomości powierza komuś uskutecznienie sprzedaży (t. zw. „sprzedaży komisowej"), a mianowicie:

1) Umowa zawiera ustanowienie *terminu,* do którego ma nastąpić zawarcie z nabywcami umów o przeniesienie własności. W razie bezskutecznego upływu tego terminu, umowa rozwiązuje się; o ileby zaś umowy, zawarte z nabywcami parcel przed upływem terminu, ustanowionego w umowie objęły tylko część nieruchomości, to umowa rozwiązuje się, o ile chodzi o resztę, której nie zdołano rozsprzedać. Osoba, której właściciel nieruchomości powierzył uskutecznienie sprzedaży, otrzymuje za swoją pracę *wynagrodzenie* w wysokości pewnego, w umowie oznaczonego *procentu* wszystkich cen sprzedaży, ustanowionych w umowach, które zawarł w wykonaniu swego zobowiązania. Nadto nieraz właściciel nieruchomości zobowiązuje się do wypłacenia pewnej stałej kwoty od każdego hektara, tytułem zwrotu kosztów pomiaru; ta kwota ma być zapłacona także co do tej części nieruchomości, która nie została sprzedana.

Pismo, stwierdzające umowę wyżej opisaną, podlega opłacie, przewidzianej w art. 90 u. o. s., przyczem za podstawę wymiaru przyjmuje się należność z tytułu wynagrodzenia procentowego, obliczonego według faktycznie uzyskanych cen sprzedaży, ewentualnie z doliczeniem należności za prace pomiarowe. Mają przytem zastosowanie art. 9 i 22 u. o. s.

2) Typ drugi różni się tem od pierwszego, że wynagrodzenie nie zostaje ustanowione w kwocie, pozostające w pewnym stosunku do cen sprzedaży, względnie do przestrzeni nieruchomości; natomiast strony postanawiają, że osoba, której właściciel nieruchomości powierza uskutecznienie sprzedaży, ma wpłacać właścicielowi kwoty, otrzymane tytułem cen sprzedaży tylko do chwili, w której suma ich osiągnie pewną, w kontrakcie oznaczoną wysokość oraz że kwota w tej wysokości musi być właścicielowi wypłacona także wówczas, jeżeliby łączna suma cen sprzedaży była niższą od tej kwoty.

Pismo, stwierdzające umowę typu drugiego, podlega opłacie, przewidzianej w art. 90 u. o. s., przyczem za podstawę wymiaru bierze się kwotę, o którą suma wszystkich cen sprzedaży *przewyższa* tę kwotę, która w myśl umowy ma być zapłacona właścicielowi nieruchomości. Jeżeliby zaś suma cen sprzedaży była *niższa* od kwoty, która według umowy ma być zapłacona właścicielowi nieruchomości, to umowa podlega opłacie w wysokości 0,5% wymienionej w art. 114 u. o. s. od różnicy, o którą kwota, należna właścicielowi, przewyższa sumę cen sprzedaży. Mają zastosowanie art. 9 i 22 u. o. s.

Ad 1) i 2). Jeżeli w terminie, ustanowionym w umowie, umowa została wykonana tylko w części, ale mimo to, na skutek wyraźnie objawionej lub domniemanej woli stron, stosunek prawny, wynikający z umowy, trwa dalej, to ostateczne

ustalenie wysokości opłaty ma nastąpić po dokonaniu całkowitej rozsprzedaży lub też po niewątpliwem stwierdzeniu, że stosunek prawny został za zgodną wolą stron ostatecznie rozwiązany.

3) Typ trzeci różni się tem od dwóch pierwszych, że a) osoba, podejmująca się sprzedaży, zobowiązuje się do wypłacenia właścicielowi nieruchomości pewnej, w umowie określonej, kwoty (której część zazwyczaj płaci właścicielowi przy podpisaniu kontraktu), *bez względu* na to, czy i w jakiej mierze nastąpi sprzedaż nieruchomości, b) że na własność tej osoby przechodzą *w całości* wszystkie kwoty, należne od nabywców parcel tytułem cen sprzedaży.

W tym wypadku należy uiścić: a) w myśl art. 114 u. o. s. opłatę w wysokości 0,5% od kwoty, którą osoba podejmująca się sprzedaży, zobowiązała się zapłacić właścicielowi nieruchomości; b) opłatę w myśl art. 90 u. o. s. od różnicy, o którą suma wszystkich cen sprzedaży przewyższy kwotę, określoną pod a).

Opłata, wymieniona pod a), ma być uiszczoną niezwłocznie (art. 28 ustęp drugi; art. 30. ustęp trzeci; art. 29 ustęp przedostatni; art. 20). Do opłaty wymienionej pod b) stosuje się art. 9 i 22.

4) Typ czwarty: a) Umowa *nie zawiera terminu*, do którego ma nastąpić przeniesienie własności nieruchomości na nabywców; przeciwnie: strony postanawiają, że czas, w którym ma być dokonana parcelacja względnie sprzedaż, jest nieograniczony, a dotychczasowy właściciel zrzeka się prawa odwołania umowy, jak również zrzeka się prawa alijenacji, przyznając to prawo wyłącznie osobie, podejmującej się sprzedaży nieruchomości. b) Osoba, podejmująca się sprzedaży, zobowiązuje się do wypłacenia dotychczasowemu właścicielowi nieruchomości pewnej kwoty, (której część zazwyczaj płaci przy podpisaniu kontraktu) bez względu na to, czy i w jakiej mierze nastąpi sprzedaż nieruchomości. c) Dotychczasowy właściciel oddaje nieruchomości niezwłocznie w posiadanie osobie, podejmującej się sprzedaży; osoba ta uzyskuje prawo pobierania na swoją korzyść wszelkich dochodów z nieruchomości od dnia zawarcia umowy. a zobowiązuje się do ponoszenia od tegoż dnia podatków państwowych i samorządowych, należnych od tej nieruchomości. d) Na własność tej osoby przechodzą *w całości* wszystkie kwoty, należne od nabywców parcel tytułem cen sprzedaży.

Ponieważ przy umowach, należących do typu czwartego, dotychczasowy właściciel nieruchomości zrzeka się już z dniem zawarcia umowy wszelkich swoich praw, jakie mu służą, jako właścicielowi, a mianowicie: prawa posiadania, prawa pobierania dochodów oraz prawa zbycia nieruchomości, (gdyż na skutek postanowień, przytoczonych wyżej pod „a", zbycie może nastąpić tylko za zgodą osoby, podejmującej się sprzedaży) i ponieważ prawa te traci na czas nieograniczony, przeto na mocy art. 6 u. o. s. należy ten typ uznać za umowę o nabycie nieruchomości (art. 52, punkt 1 u. o. s.), podlegającą opłacie w myśl. art. 58 o u. s., zasadniczo w wysokości 4% od sumy (wymienionej wyżej pod „b"), do której uiszczenia zobowiązuje się osoba, podejmująca się sprzedaży; o ile zaś zachodzą warunki, wymienione w § 106 a) rws. (§ 1, punkt 15 rozporządzenia z dnia 25 lutego 1929 r., Dz. U. R. P. Nr. 23), poz. 237), to opłata wynosi 0,2% od tej kwoty (art. 58, ustęp przedostatni, zdanie drugie u. o. s., w brzmieniu, ustalonem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 lutego 1928 r., Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 126). (L. D. V. 5912/6/29).

(Przedruk z Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu Nr. 33 z dnia 3. XII. 1929 r.).

\+ \+ \+

246. (art. 42). Jeżeli organ urzędowy, właściwy do wymierzenia opłaty stemplowej (art. 17 ustęp pierwszy u. o. s.), który sam sporządził pismo, podlegające opłacie stemplowej, lub któremu pismo takie zostało przedstawione, wcale nie wymierzył opłaty stemplowej, to nie może być wymierzona podwyżka stemplowa. Skoro bowiem w myśl ustępu szóstego (zdania drugiego) art. 42 u. o. s. wymiar podwyżki jest niedopuszczalny „w razie uiszczenia opłaty w przepisanym terminie i w kwocie ustalonej przez właściwy organ urzędowy (art. 17), jeżeli by się okazało, że należy się więcej", to jest również niedopuszczalny, jeżeli dlatego nie uiszczono opłaty, ponieważ właściwy organ urzędowy był zdania, że opłata się należy lub, że on nie jest właściwy do jej wymierzania.

Teza powyższa ma zastosowanie w szczególności wtedy, jeżeli od pisma, stwierdzającego umowę, zawartą przez urząd państwowy, urząd ten nie wymierzył opłaty, jakkolwiek był do tego obowiązany w myśl art. 32 u. o. s. (L. D. V. 9558|6|29).

(Przedruk z Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu Nr. 34 z dnia 11. XII. 1929 r.)

Z Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych rozesłało do pp. wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę pismo następujące: Wobec stwierdzenia, że osoby sprzedające żetony i nalepki związku wynalazców Rzeczypospolitej Polskiej nie stosują się przy tej sprzedaży do przepisów obowiązujących oraz zachowują się w sposób niewłaściwy, jak również, że pieniądze zebrane ze sprzedaży w znacznej części używane są na inne cele, niż

wymienione w zezwoleniu, wydanem przez M. S. Wewnętrznych z dnia 17 września 1929 r. — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych cofa to zezwolenie i zakazuje dalszej sprzedaży żetonów i nalepek.

(Przedruk z Monitora Polskiego Nr. 292 z dnia 19. XII. 1929 r.

Powiatowe Zakłady Wodociągowe „Rozalja" w Wielkiej-Dąbrówce, będące własnością powiatu Katowickiego, dostarczyły w miesiącu grudniu 1929 r. 653187 m³ wody.

Z tej ilości przypada na powiat Katowice-Wieś 344 947 m³

na miasto Katowice . . . . 290 835 „

na powiat Świętochłowice . . . . 17 405 „

Magistratowi w Mysłowicach oraz poszczególnym Urzędom gminnym przypominamy odnowienie abonamentu „Gazety Urzędowej" za I kwartał 1930 roku tak własnego jak poszczególnych zapisanych w danej gminie prenumeratorów.

Przy tej sposobności ponownie prosimy o zainteresowanie się rozpowszechnianiem „Gazety Urzędowej", którą z obowiązku powinien abonować każdy przemysłowiec, kupiec, rzemieślnik, restaurator i właściciel domu, aby być stale informowanym o wszystkich aktualnych ustawach, zarządzeniach władz i t. p.

W ostatecznym terminie do dnia 3 stycznia należy nadesłać do Administracji „Gazety Urzędowej" dokładne zapotrzebowanie na I kwartał 1930 r. z podaniem ilości egzemplarzy potrzebnej dla każdej gminy razem z zapisanymi prenumeratorami, celem ustalenia nakładu Gazety.

Administracja Gazety Urzędowej.

OGŁOSZENIA.

Redakcja i Administracja
„GAZETY URZĘDOWEJ"
powiatu Katowickiego
zasyła
wszystkim czytelnikom serdeczne
życzenia
„Szczęśliwego Nowego Roku"!

Druk. J. Eichhorn, Katowice.